

У К Р А Ї Н А

ХАРКІВСЬКА МІСЬКА РАДА
ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ

майдан Конституції, 7, м. Харків, 61200, тел. (057) 760-73-69, факс (057) 760-79-51
E-mail: kanc@city.kharkov.ua, сайт: www.city.kharkov.ua, код ЄДРПОУ 04059243

18.01.2022 № 14/0/33-22
На № 3/6/181-22 від 11.01.2022

Антикорупційний штаб

Виконавчими органами Харківської міської ради розглянуто запит на інформацію Антикорупційного штабу від 11.01.2022 (реєстраційний індекс № 3/6/181-22).

За результатами розгляду повідомляємо наступне.

Згідно із ст. 21 Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування» умови оплати праці посадових осіб місцевого самоврядування визначаються органом місцевого самоврядування, виходячи з умов оплати праці, встановлених згідно з постановою Кабінету Міністрів України від 09.03.2006 № 268 «Про упорядкування структури та умов оплати праці працівників апарату органів виконавчої влади, органів прокуратури, судів та інших органів».

Зазначеною постановою встановлено розмір посадового окладу міського голови у розмірі 16940 грн.

Під час розгляду запиту встановлено, що цей запит містить прохання надати доступ до персональних даних, тому такий розгляд здійснено з урахуванням приписів Закону України «Про захист персональних даних».

Відповідно до ст.ст. 1, 19 Закону України «Про доступ до публічної інформації» запит на інформацію – це прохання особи до розпорядника інформації надати публічну інформацію, що знаходиться у його володінні. Публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації.

Пунктом 1 ст. 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації» закріплено положення про те, що публічна інформація може бути з обмеженим доступом, а саме:

- 1) конфіденційна інформація;
- 2) таємна інформація;
- 3) службова інформація.

Частинами 2, 3 ст. 5 Закону України «Про захист персональних даних» передбачено, що персональні дані можуть бути віднесені до конфіденційної інформації про особу законом або відповідною особою.

Статтею 8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, ратифікованою Законом України № 475/97-ВР від 17.07.1997, визначено, що органи державної влади не можуть втручатися у здійснення права на повагу до приватного і сімейного життя людини, до його житла і кореспонденції, за винятком випадків, коли втручання здійснюється згідно із законом і є необхідним у демократичному суспільстві в інтересах національної та громадської безпеки чи економічного добробуту країни, для запобігання заворушенням чи злочинам, для захисту здоров'я чи моралі або для захисту прав і свобод інших осіб.

Відповідно до статті 32 Конституції, ст.ст. 11, 21 Закону України «Про інформацію», ст.ст. 2, 14 Закону України «Про захист персональних даних», Рішення Конституційного Суду України від 20.02.2012 року № 2-рп/2012 у справі № 1-9/2012 щодо офіційного тлумачення положень частин 1, 2 ст. 32, частин 2, 3 статті 34 Конституції України, інформація про фізичну особу (персональні дані) – відомості чи сукупність відомостей про фізичну особу, яка ідентифікована або може бути конкретно ідентифікована. Така інформація про особу є конфіденційною. Не допускається збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та захисту прав людини. До конфіденційної інформації про особу віднесені відомості про матеріальний стан, про особисті майнові та немайнові відносини цієї особи з іншими особами, у тому числі членами сім'ї, відомості про події та явища, що відбувалися або відбуваються в інших сферах життя особи, тощо.

Лише фізична особа, якої стосується конфіденційна інформація, відповідно до конституційного та законодавчого регулювання права особи на збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації має право вільно, на власний розсуд визначати порядок ознайомлення з нею інших осіб, держави та органів місцевого самоврядування, а також право на збереження її у таємниці.

Вирішуючи питання щодо конфіденційності інформації про особу, яка займає посаду, пов'язану зі здійсненням функцій держави або органів місцевого самоврядування, та членів її сім'ї, Конституційний Суд України у рішенні від 20.02.2012 № 2-рп/2012 у справі № 1-9/2012 дійшов висновку, що публічний характер як самих органів – суб'єктів владних повноважень, так і їх посадових осіб вимагає оприлюднення, але певної інформації для

формування громадської думки про довіру до влади та підтримку її авторитету у суспільстві.

Системний аналіз положень чч. 1, 2 ст. 24, ч. 1 ст. 32 Конституції України надав підстави Конституційному Суду України вважати, що реалізація права на недоторканність особистого і сімейного життя гарантується кожній особі незалежно від статі, політичних, майнових, соціальних, мовних чи інших ознак, а також статусу публічної особи, зокрема державного службовця, державного чи громадського діяча, який відіграє певну роль у політичній, економічній, соціальній, культурній або іншій сфері державного та суспільного життя.

Парламентська Асамблея Ради Європи в Резолюції № 1165 зазначила, що право кожної людини на приватність і право на свободу вираження поглядів є основою демократичного суспільства; ці права не є абсолютними і не мають ієрархічного характеру, оскільки мають однакову цінність (пункт 11). Виходячи з цього право на приватність, закріплене у статті 8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, повинне захищати приватне життя особи не лише від втручання влади, а й від подібних дій з боку інших осіб чи інститутів, зокрема засобів масової інформації (пункт 12 Резолюції № 1165).

Згідно з роз'ясненнями, які містяться у Рішенні Конституційного Суду України від 20.01.2012 № 2-рп/2012, чинним законодавством передбачені вичерпні підстави можливого правомірного втручання в особисте та сімейне життя особи (в тому числі й тієї, яка займає посаду, пов'язану з функціями держави або органів місцевого самоврядування, та членів її сім'ї). Такими підставами є згода особи на збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації стосовно неї, а також, у разі відсутності такої згоди, випадки, визначені законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини.

Частиною 2 ст. 10 Закону України «Про доступ до публічної інформації» обсяг інформації про особу, що збирається, зберігається і використовується розпорядниками інформації, має бути максимально обмеженим і використовуватися лише з метою та у спосіб, визначений законом.

Відповідно до ч. 3 ст. 10 Закону України «Про доступ до публічної інформації» розпорядники інформації, які володіють інформацією про особу, зобов'язані використовувати її лише з метою та у спосіб, визначений законом; вживати заходів щодо унеможливлення несанкціонованого доступу до неї інших осіб.

Згідно з чч. 1, 5 ст. 10 Закону України «Про доступ до публічної інформації» кожна особа має право на відшкодування шкоди у разі розкриття інформації про цю особу з порушенням вимог, визначених законом. Незаконне поширення інформації про особу може бути оскаржене.

Кожна особа має право знати у період збирання інформації, але до початку її використання, які відомості про неї та з якою метою збираються, як, ким і з якою метою вони використовуються, передаються чи поширюються, крім випадків, встановлених законом (п. 1 ч. 1 ст. 10 Закону України «Про доступ до публічної інформації»). Оскільки вказаний Закон гарантує відповідне право кожній особі, то його реалізація не залежить від того, чи така особа є приватною, чи перебуває на публічній службі.

Велика Палата Європейського суду з прав людини у рішенні від 08.11.2016 у справі «Угорський Гельсінський Комітет проти Угорщини» («Magyar Helsinki Bizottsag v. Hungary») (заява № 18030/11) вказала, що те, наскільки заборона доступу до інформації є втручанням у права заявника на свободу вираження поглядів, слід оцінювати у кожному конкретному випадку та з урахуванням його особливих обставин (§ 157). Для цього мають бути оцінені такі критерії (§ 158-170):

мета запитувача. Необхідно встановити, чи справді отримання інформації є необхідним для реалізації запитувачем інформації його функції зі сприяння публічній дискусії з суспільно важливих питань, і чи справді ненадання інформації створить суттєву перешкоду свободі вираження поглядів;

характер запитуваної інформації. Інформація, дані або документи, щодо яких вимагається доступ, повинні відповідати вимогам трискладового тесту, тобто збиратися в цілях задоволення саме суспільного інтересу;

особлива роль запитувача інформації в отриманні та поширенні її серед громадськості. Розраховувати на захист свого права на доступ можуть, насамперед, журналісти, науковці, громадські активісти, зокрема блогери та популярні користувачі соцмереж, громадські організації, діяльність яких пов'язана з питаннями, що становлять суспільний інтерес, а також автори творів з означених питань;

готовність і доступність запитуваної інформації. Надання інформації не повинно накладати на державні органи надмірного тягаря зі збирання й обробки даних.

Доведення дотримання вказаних критеріїв покладається на позивача-запитувача інформації. Особа, у розпорядженні якої знаходиться відповідна інформація та якій адресований запит на інформацію, має перевірити останній на предмет наявності в ньому відповідного обґрунтування.

Частинами 1, 2 ст. 19 Закону України «Про доступ до публічної інформації» визначено, що запит на інформацію – це прохання особи до розпорядника інформації надати публічну інформацію, що знаходиться у його володінні.

Запитувач має право звернутися до розпорядника інформації із запитом на інформацію незалежно від того, стосується ця інформація його особисто чи ні, без пояснення причини подання запиту, але з дотриманням, зокрема, п. 1 ч. 1 ст. 10 Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Таких висновків дійшов Верховний Суд у постанові від 26.02.2021 у справі № 460/1684/19.

Не є конфіденційною інформацією персональні дані, що стосуються здійснення особою, яка займає посаду, пов'язану з виконанням функцій держави або органів місцевого самоврядування, посадових або службових повноважень.

Не належать до інформації з обмеженим доступом лише персональні дані, зазначені у декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, оформленій за формою і в порядку, встановленими Законом України «Про запобігання корупції», крім відомостей, визначених цим Законом.

Разом з тим, відповідно до Закону України «Про захист персональних даних», з урахуванням Рішення Конституційного Суду України від 20.01.2012 № 2-рп/2012, інформація про складові заробітної плати (доплата за ранг; надбавка за вислугу років, надбавка за високі досягнення у праці; розмір премії тощо, окрім посадового окладу), які нараховуються з урахуванням індивідуальних показників конкретної посадової особи органу місцевого самоврядування, є інформацією про її майновий стан, носить особистий майновий характер, а тому в силу вимог ст. 7 Закону України «Про доступ до публічної інформації» є конфіденційною і може бути наданою тільки за згодою відповідної особи.

Таких висновків також дійшов Верховний Суд у постанові від 17.12.2019 у справі № 822/1429/18.

Пунктами 2, 3, 4, 5 ст. 16 Закону України «Про захист персональних даних» передбачено, що доступ до персональних даних третій особі не надається, якщо зазначена особа відмовляється взяти на себе зобов'язання щодо забезпечення виконання вимог цього Закону або неспроможна їх забезпечити, а саме вимог щодо нерозголошення персональних даних.

Суб'єкт відносин, пов'язаних з персональними даними, подає запит щодо доступу до персональних даних володільцю персональних даних.

У запиті зазначаються:

1) прізвище, ім'я та по батькові, місце проживання (місце перебування) і реквізити документа, що посвідчує фізичну особу, яка подає запит (для фізичної особи – заявника);

2) найменування, місцезнаходження юридичної особи, яка подає запит, посада, прізвище, ім'я та по батькові особи, яка засвідчує запит; підтвердження того, що зміст запиту відповідає повноваженням юридичної особи (для юридичної особи – заявника);

3) прізвище, ім'я та по батькові, а також інші відомості, що дають змогу ідентифікувати фізичну особу, стосовно якої робиться запит;

4) відомості про базу персональних даних, стосовно якої подається запит, чи відомості про володільця чи розпорядника персональних даних;

5) перелік персональних даних, що запитуються;

6) мета та/або правові підстави для запиту.

Строк вивчення запиту на предмет його задоволення не може перевищувати десяти робочих днів з дня його надходження.

Протягом цього строку володільць персональних даних доводить до відома особи, яка подає запит, що запит буде задоволено або відповідні персональні дані не підлягають наданню, із зазначенням підстави, визначеної у відповідному нормативно-правовому акті.

Запит задовольняється протягом тридцяти календарних днів з дня його надходження, якщо інше не передбачено законом.

У зв'язку з тим, що вказана запитувана інформація є інформацією про майновий стан особи, зазначений запит на інформацію розглядається з урахуванням вимог Закону України «Про захист персональних даних».

Ураховуючи вищевикладене, зазначений запит на інформацію може бути розглянутий в разі забезпечення виконання вимог Закону України «Про захист персональних даних».

Звертаємо увагу на те, що у наданні запитуваної інформації не відмовлено, доступ до інформації не обмежено, а запропоновано подати запит з дотриманням вказаних приписів у зв'язку з тим, що поданий запит не відповідає вищезазначеним приписам чинного законодавства.

Заступник міського голови –
керуючий справами виконавчого
комітету міської ради

ЧЕЧЕТОВА-ТЕРАШВІЛІ Т.М.